

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Investidura com a "Honeoris Causa"
per la Universitat de València a Germà
Colón Domènech

Discurs d'acceptació

València, 19 d'octubre de 1984

Excel·lentíssim i magnífic Sr. Rector de la Universitat de València,
Excel·lentíssim i magnífic Sr. Rector de la Universitat de Barcelona i estimat mestre,
Excel·lentíssims i magnífics senyors Rectors de les Universitats de Palma i Autònoma de Barcelona,
Il·lustríssim Sr. Director General d'Universitats i Investigació de la Generalitat Valenciana,
Senyores i senyors,

La semblança tan afalagadora que el col·lega Antoni Ferrando acaba de traçar-vos és dictada per l'amistat més que no per l'objectivitat. Tanmateix, li n'estic molt reconegut.

En esta hora en que el claustre de la Universitat de València m'acull com a un dels seus membres, confesse que jo, filòleg, obligat per ofici a conèixer i a manejar bé la llengua, em sent desvalgut. Dispose, en efecte, de poques paraules davant l'il·lustre del privilegi amb el qual heu volgut distingir-me i davant la sinceritat de l'agraïment que desitge expressar-vos.

El guardó amb que m'honoreu és degut a la vostra magnanimitat, ben poc als seus mèrits. Si mèrit poden ser anomenades les satisfaccions que un home rep d'un esforç voluntari per sentir-se, des de lluny, prop de la seua terra i de la seua gent. El parlar de València, les seues lletres i les seues institucions sempre han trobat llur lloc entre les meues activitats en Suïssa fa tants anys, siga des de la càtedra de Filologia, siga en la recerca personal.

A part els clàssics, els noms de Joan Lluís Vives, Frederic Furió Ceriol, Gregori Mayans i Ciscar els he enconrat constantment a Basilea. I al costat d'ells, m'han acompanyat la labor dels moderns estudiosos valencians, la qual ha estat per a mi un esperonament i un exemple.

L'Universitat de València, a la qual la vostra generositat vol unir-me més estretament, m'ofereix a més un motiu de legítim orgull. Entre avui en una llarga i brillant tradició. El botanista de Leiden Carolus Clusius, en una lletra de l'any 1565 a un col·lega, Crato von Kraftheim, tot mostrand-se sever envers altres universitats d'Espanya, ponderava: *Valentia sola et habet doctos profesores et latinae linguae exercitia colit.*

Sé, doncs, la part de responsabilitat que comporten els lligams científics i afectius que em nuen solemnement d'ara endavant a la vostra *Alma Mater*. Sapieu també vosaltres, il·lustríssims senyors, que l'assumiré amb goig i amb entusiasme.